

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 193/2017-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou FIAČAN & PARTNERS, s. r. o., M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ivan Fiačan, PhD., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 134/2014 z 30. novembra 2015 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 134/2014 z 30. novembra 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 134/2014 z 30. novembra 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 459,33 € (slovom štyristopäťdesiatdeväť eur a tridsaťtri centov) na účet jeho právneho zástupcu spoločnosti FIAČAN & PARTNERS, s. r. o., M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením č. k. III. ÚS 193/2017-21 z 21. marca 2017 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 134/2014 z 30. novembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je fyzickou osobou, ktorá sa ako žalobca v konaní pred správnymi súdmi žalobou na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal preskúmania zákonnosti a postupu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Bratislava, a jeho rozhodnutia č. PO-6160/2011/SI z 15. septembra 2011.

3. V predmetnej právnej veci najvyšší súd konal ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo

„prvostupňový súd“) sp. zn. 3 S 209/2011 z 3. júna 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 3. júna 2014“), ktorým súd prvého stupňa žalobu sťažovateľa zamietol. Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol prvostupňový rozsudok krajského súdu potvrdený.

4. Tomuto konaniu pred správnymi súdmi predchádzal skutkový stav, ktorý sťažovateľ opisuje takto:

«Bývalá Správa katastra Liptovský Mikuláš rozhodnutím č. V 685/2003 zo dňa 11.4.2003 povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 21.2.2003 (ďalej len „Kúpna zmluva“), ktorou predávajúci [REDAKOVANÉ] previedol na žalobcu [REDAKOVANÉ] (ako kupujúceho) nehnuteľnosti, a to bytový dom súp. č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „bytový dom“) postavený na [REDAKOVANÉ] a pozemky [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v kat. úz. [REDAKOVANÉ], zapísané na [REDAKOVANÉ] pre kat. územie [REDAKOVANÉ].

Predávajúci [REDAKOVANÉ] nadobudol tieto nehnuteľnosti na základe Zmluvy o predaji časti majetku podniku č. 16/1993 zo dňa 20.9.1993, uzavretej s predávajúcim [REDAKOVANÉ], zastúpeným likvidátorom podniku.

Rozhodnutím Katastrálneho úradu v Žiline zn.: Vo-34/2003-SI (Pd) zo dňa 1.7.2011 (prvostupňovým správny rozhodnutím) bolo vyhovené protestu prokurátora Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši č. Pd 2009/03-13 zo dňa 17.7.2003 proti uvedenému rozhodnutiu Správy katastra Liptovský Mikuláš č. V 685/2003 zo dňa 11.4.2003 (na základe ktorého sťažovateľ nadobudol predmetné nehnuteľnosti do svojho vlastníctva) a toto rozhodnutie Správy katastra Liptovský Mikuláš bolo zrušené a vec vrátená Správe katastra Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie.

Dôvodom, pre ktorý bolo týmto prvostupňovým správny rozhodnutím vyhovené protestu prokurátora proti rozhodnutiu o vklade vlastníckeho práva na základe Kúpnej zmluvy č. V 685/2003 bolo najmä to, že

a) na predávajúceho [REDAKOVANÉ] sa vzťahovalo obmedzenie v nakladaní s predmetným bytovým domom v zmysle § 29 ods. 5 zák.č. 182/1993 Z. z.,

b) predávajúci [REDAKOVANÉ] nadobudol tento bytový dom podľa zák. č. 92/1991 Z. z. V tejto súvislosti prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že spôsob prevodu podľa § 47b ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. je ďalším spôsobom (okrem privatizačných

projektov) prevodu majetku štátu „do súkromných rúk“ a že ustanovenie §47b ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. je jediné, ktoré takto umožňovalo likvidátorovi postupovať.

Následne druhostupňový správny orgán (Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky) rozhodnutím č. PO-6160/2011/SI zo dňa 15.9.2011 (ktoré bolo predmetom preskúmania pred správnymi súdmi v konaní pod sp. zn. 3S 209/2001) zamietol odvolanie žalobcu [REDAKOVANÉ] zo dňa 20.7.2011 a prvostupňové rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. Vo-34/2003-SI (Pd) zo dňa 1.7.2011 potvrdil, a to v podstate z tých istých dôvodov.

Napokon...žalobou zo dňa 25.10.2011 sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia tohto druhostupňového správneho orgánu zo dňa 15.9.2011.»

5. Pre úplnosť sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „táto vec už bola raz predmetom konania pred správnymi súdmi. Skoršou žalobou zo dňa 23.5.2005, sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti predchádzajúceho rozhodnutia Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. LPO-1421/2005/SI zo dňa 6.4.2005 a rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. Vo-34/2003-SI (Pd) zo dňa 29.12.2004. Krajský súd v Bratislave svojím skorším rozsudkom č. k. 2S 157/05 - 42 zo dňa 13.5.2009 zrušil uvedené rozhodnutia zo dňa 6.4.2005 a 29.12.2004 a vec vrátil žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie s vysloveným právnym názorom (ktorý žalovaný správny orgán v ďalšom konaní nerešpektoval). Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžo 346/2009 zo dňa 20.10.2010.“.

6. Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, právo na prístup k súdu, právo na účinný opravný prostriedok, a tým aj právo vlastníť majetok.

7. Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zásade v tom, že „napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, je čiastočne nepreskúmateľný, zjavne neodôvodnený a arbitrárny. Okrem toho došlo

k takej aplikácii hmotného práva na zistený skutkový stav, ktorá poprela jej účel a zmysel do tej miery, že je ústavne nekonformná. To malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Tomu predchádzal absolútne prekvapivý a nepredvídateľný rozsudok súdu prvého stupňa (vzhľadom na úplné opačné rozsudky súdov vydané v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/157/2005).“.

V tejto súvislosti poukazuje na ustálenú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s odôvodnením súdnych rozhodnutí a konštatuje, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami tak, ako ich uviedol v odvolaní z 8. augusta 2014 proti rozsudku súdu prvého stupňa, a preto *„tým, že... nedal relevantnú odpoveď na jednotlivé odvolacie námietky sťažovateľa, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom o tých rozhodných skutočnostiach, ktoré sú nevyhnutné pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci samej“.*

8. Taktiež je toho názoru, že najvyšší súd svojím formalistickým prístupom poprel zmysel a účel aplikovanej normy do tej miery, že jeho výklad vybočil z hraníc ústavne súladného výkladu § 29 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), a aj preto došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takou aplikáciou hmotného práva, ktorá poprela jej účel a zmysel do tej miery, že je ústavne nekonformná.

9. Sťažovateľ ďalej uvádza, že v tejto veci vydaný prvostupňový rozsudok krajského súdu z 3. júna 2014 a následne ani najvyšší súd v napadnutom rozsudku *„absolútne nerešpektovali... predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok č. k. 2 Sžo 346/2009 zo dňa 20.10.2010), čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. ... Z výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/157/2005-42 zo dňa 13.5.2009, jednoznačne vyplýva, že predchádzajúce rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a Katastrálneho úradu v Žiline boli, okrem iného, zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. a) a c) O. s. p., t. j. z dôvodu, že... rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci... zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.*

Z dôvodov uvedeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave (s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil Najvyšší súd SR), najmä zo str. 4 tohto rozsudku jednoznačne vyplýva právne posúdenie veci súdmi, ktorým bol správny orgán viazaný.“.

10. Správne orgány a následne ani správne súdy v novom konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 209/2011 sa týmto predchádzajúcim právnym názorom súdov podľa názoru sťažovateľa vôbec neriadili, a pritom *„správny orgán v tomto konaní nezistil žiadne nové skutočnosti a dôkazy rozhodné pre posúdenie tejto veci. Najmä nezistil, že by bol v predmetnej veci vyhotovený privatizačný projekt (resp. zistil, že privatizačný projekt nebol, keďže nešlo o privatizáciu uvedeného štátneho podniku, len speňažovanie jeho zbytkov v rámci jeho likvidácie).“.*

11. Sťažovateľ zvyrazňuje, že v tomto prípade správny orgán nerešpektoval rozhodnutie správneho súdu, ktorým bolo jeho skoršie rozhodnutie zrušené okrem iného aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, čo výslovne správny súd uviedol vo výroku rozhodnutia.

12. V tejto situácii podľa sťažovateľa o veci znova rozhodoval súd prvého stupňa, ktorý *„pri svojom rozhodnutí bol viazaný skorším rozhodnutím odvolacieho súdu. Je tomu tak preto, že svojou povahou je totiž skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu v tej istej veci a postavenie súdu prvého stupňa rovnaké, akoby rozhodoval po zrušení a vrátení vlastného skoršieho rozhodnutia. Najvyšší súd potvrdil ako vecne správne vo výroku (§ 219 O. s. p.) jeho skoršie rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnutie žalovaného zrušené pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Právny názor odvolacieho súdu je záväzne vyjadrený dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu, ale aj právnym posúdením veci z hľadiska hmotného práva.“.*

Podľa názoru sťažovateľa preto krajskému súdu nepatrilo (súdu prvého stupňa) v jeho rozsudku z 3. júna 2014 *„hodnotiť výrok vlastného skoršieho právoplatného rozhodnutia, navyše potvrdeného ako vecne správne odvolacím súdom, podľa ktorého rozhodnutie správneho orgánu zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. a) O. s. p., tobôž nie tak,*

že tento právny názor s textom odôvodnenia jeho rozhodnutia údajne podľa názoru rovnakého súdu nekorešponduje. ...

Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods. 2 O. s. p.).

V prípade zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci správne orgány na ďalšie konanie správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (250j ods. 7). Viazanosť správneho orgánu právnym názorom súdu je právna i skutková a vzťahuje sa na postup správneho orgánu v novom konaní, na výrok aj na odôvodnenie nového rozhodnutia (Števček, M, Ficová, S a kol. Občiansky súdny poriadok, II. diel, komentár, 2. vydanie, Praha, C.H.Beck, 2012, str. 1041).“.

13. Ak najvyšší súd napriek tomu potvrdil rozsudok krajského súdu z 3. júna 2014, ktorým bola žaloba zamietnutá s odôvodnením, že obsahovo rovnaké rozhodnutie správneho orgánu nie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, porušil podľa názoru sťažovateľa *„nielen princíp viazanosti skorším rozhodnutím, ale aj princíp právnej istoty. Preto došlo porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 Ústavy pokiaľ ide o princíp právnej istoty ako súčasť pojmu právny štát.“.*

14. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, toto rozhodnutie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

II.

15. Po prijatí veci na ďalšie konanie ústavný súd 23. marca 2017 vyzval najvyšší súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke sťažnosti a na podanie stanoviska k možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

16. Ústavnému súdu bolo 2. mája 2017 doručené vyjadrenie najvyššieho súdu, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania o sťažnosti. Pokiaľ ide o vecnú

stránku sťažnosti, najvyšší súd uviedol, že „Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje tvrdenia z priebehu súdneho preskúmvacieho konania. Ide o tvrdenia, s ktorými sa náležite vysporiadal najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku a vyvodil záver o vecnej správnosti rozsudku prvostupňového súdu ako i zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, teda že rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona.“.

Ďalej najvyšší súd len zopakoval odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď uviedol, že «Po preskúmaní veci Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu je vecne správne. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že súhlasí s ich názorom, ako aj názorom krajského súdu, podľa ktorých ustanovenie § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. upravuje ďalší spôsob prevodu majetku štátu podľa zákona č. 92/1991 Zb. Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. tento zákon upravuje podmienky prevodu majetku štátu, ku ktorému majú právo hospodárenia štátne podniky, štátne peňažné ústavy, štátne poisťovne a iné štátne organizácie (ďalej len „podnik“) alebo ktorý je v správe Slovenského pozemkového fondu, včítane ich majetkových účastí na podnikaní iných právnických osôb, ako aj podmienky prevodu majetkových účastí štátu na tomto podnikaní a to na slovenské alebo zahraničné právnické alebo fyzické osoby. Tento prevod môže byť vykonaný za základe rozhodnutia o privatizácii podniku alebo jej časti, alebo na základe rozhodnutia o privatizácii majetkovej účasti štátu na podnikaní inej právnickej osoby vydaného na základe privatizačného projektu. (§ 5 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb.) Ustanovenie § 47b ods. 1, ktoré bolo doplnené zákonom č. 17/1993 Z. z. do zákona č. 92/1991 Zb., upravuje ďalší spôsob akým možno vykonať prevod majetku štátu. Na základe tohto ustanovenia likvidátor pri likvidácii organizácií uvedených v § 1 speňaží majetok predajom vecí na verejnej dražbe. Iným spôsobom môže likvidátor postupovať len so súhlasom orgánu uvedeného v § 10 ods.1. V tomto prípade ide o speňažovanie majetku spoločnosti v likvidácii. Z ustanovenia § 47b ods. 1 je zrejmé, že pre likvidátora nevyplýva povinnosť tvorby privatizačného projektu.

Podstatou inštitútu likvidácie je zákonom upravený postup, pri ktorom dochádza k mimosúdному vyrovnaniu majetkových vzťahov zanikajúceho subjektu. Likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti. Pod pojmom úkony smerujúce k likvidácii treba rozumieť úkony likvidátora smerujúce k rýchlemu,

hospodárnemu a efektívnemu speňaženiu majetku likvidovanej spoločnosti. Zákon o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (zákon č. 92/1991 Zb.) v ustanovení § 6 vymedzuje podstatné náležitosti privatizačného projektu. Z ustanovení § 6 ods. 1 písm. f), písm. g) a § 6 ods. 2 je zrejmé, že privatizačný projekt predpokladá, že privatizovaná osoba bude v činnosti pokračovať. Odvolací súd má preto za to, že vypracovanie privatizačného projektu likvidátorom by nebolo úkonom smerujúcim k likvidácii spoločnosti. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, podľa ktorého povinnosť tvorby privatizačného projektu sa nevzťahuje na likvidáciu štátneho podniku a ustanovenie § 47b ods. 1 upravuje ďalší spôsob prevodu majetku štátu podľa zákona č. 92/1991 Zb. Z uvedeného je zrejmé, že zákon č. 92/1991 Zb. nie je definovaný privatizačnými projektmi, ale prevodom majetku štátu na iné fyzické a právnické osoby (§ 1 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb.). Zákon č. 92/1991 Zb. teda pozná okrem spôsobu uvedeného v § 5 aj ďalšie spôsoby prevodu majetku štátu na iné osoby, ktoré sú uvedené v § 47b ods. 1. Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu a nevyhovel námietke žalobcu, podľa ktorého prevod majetku štátu na základe privatizačného projektu je definičným znakom aplikácie zákona č. 92/1991 Zb., a teda, ak nedošlo k vydaniu privatizačného projektu, nemožno hovoriť o prevode majetku za prevod v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. Tým, že k prevodu majetku štátu došlo postupom podľa zákona č. 92/1991 Zb., tak sa odvolací súd priklonil k právnenému záveru krajského súdu a nevyhovel ani námietke žalobcu, ktorý tvrdil, že ■■■■■ získal predmetný bytový dom inak ako privatizáciou, keďže aby bolo možné prevod považovať za privatizáciu, tento by musel byť vykonaný na základe privatizačného projektu. Z dôvodu, že ■■■■■ získal bytový dom postupom podľa zákona č. 92/1991 Zb. má najvyšší súd za preukázané, že krajský súd správne vyhodnotil záver žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, že nakladanie s predmetným bytovým domom bolo v čase uzavretia zmluvy dňa 03.03.2003 obmedzené ustanovením § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. Predávajúci - ■■■■■ previedol bytový dom na žalobcu, ktorý však nie je osobou uvedenou v ustanovení § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. Predávajúci tak konal v rozpore s uvedeným ustanovením, čoho dôsledkom je neplatnosť zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Tým, že Správa katastra Liptovský Mikuláš rozhodnutím č. V 685/2003 zo dňa 11.04.2003 povolila vklad na základe neplatnej zmluvy, bolo nutné, aby Katastrálny úrad v Žiline protestu Okresnej

prokuratúry Liptovský Mikuláš Pd 2009/03-13 zo dňa 17.07.2003 vyhovel a rozhodnutie Správy katastra Liptovský Mikuláš zrušil a vrátil vec Správe katastra Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie. Na námietku žalobcu, že ustanovenie § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom od 01.08.1995 nemôže byť na prejednávaniu vec vôbec aplikované najvyšší súd uvádza, že tento prípad by sa mohol vzťahovať iba na pôvodný prevod bytového domu v roku 1993. Na prevod bytového domu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.02.2003 medzi [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim sa toto ustanovenie bude aplikovať. Aplikovaním právneho predpisu účinného od roku 1995 na právne vzťahy vzniknuté v roku 2003 nedochádza k spätnej účinnosti právnych noriem, a preto najvyšší súd vyhodnotil námietku žalobcu ako nedôvodnú.»

17. Ústavný súd zaslal vyjadrenie najvyššieho súdu 2. mája 2017 právnemu zástupcovi sťažovateľa s poukazom na možnosť zaujatia stanoviska k nemu.

18. Sťažovateľ v stanovisku doručenom ústavnému súdu 23. mája 2017 uviedol, že trvá na podanej sťažnosti a pridrižiava sa dôvodov v nej uvedených. K argumentácii najvyššieho súdu, konkrétne k aplikácii § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.) uviedol: «Najvyšší súd vo vyjadrení tvrdí, že ustanovenie § 47b ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. je ďalším spôsobom prevodu majetku štátu podľa zák. č. 92/1991 Zb.

S týmto tvrdením nemožno súhlasiť. Ustanovenie § 47b ods. 1 cit. zák. nepochybne nepredstavuje úpravu práva likvidátora speňažovať majetok podliehajúci likvidácii v zmysle zák. č. 92/1991 Zb., ale ide len o úpravu spôsobu výberu nadobúdateľa tohto majetku. Oprávnenie likvidátora speňažovať majetok podliehajúci likvidácii vyplýva z úplne iných právnych predpisov, a to zo Zákona o štátnom podniku a v nadväznosti na to z Obchodného zákonníka. Najvyšší súd tvrdí, že z ust. § 47b ods. 1 nevyplýva pre likvidátora povinnosť tvorby privatizačného projektu. K tomu sťažovateľ uvádza, že to z tohto ustanovenia ani nemôže vyplývať, keďže, ako bolo už uvedené vyššie, v tomto ustanovení ide len o úpravu spôsobu výberu nadobúdateľa.

Sťažovateľ trvá na tom, že v tomto prípade išlo o likvidáciu zbytkov štátneho podniku. Ak by sme prijali záver, že prevod majetku štátu (likvidátorom v rámci

speňažovania majetku štátneho podniku) do „súkromných rúk“ je privatizáciou v zmysle zákona č. 92/1991 Zb., tak potom každý predaj majetku štátneho podniku v likvidácii by sa považoval za takúto „privatizáciu“. Takéto závery však nezodpovedajú právnej úprave. Napokon, sťažovateľ v konaniach pred všeobecnými súdmi neustále poukazoval na skutočnosť, že likvidátor ani nepostupoval podľa § 47b ods. 1, ale výnimkou z tohto ustanovenia so súhlasom Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR !!!

Najvyšší súd ďalej tvrdí, že zákon č. 92/1991 Zb. nie je definovaný privatizačnými projektmi, ale prevodom majetku štátu na iné fyzické a právnické osoby, čo má vyplývať z ustanovenia § 1 ods. 1 tohto zákona. Ďalej tvrdí, že zákon č. 92/1991 Zb. pozná okrem spôsobu uvedeného v § 5 aj ďalšie spôsoby prevodu majetku štátu na iné osoby, ktoré sú uvedené v § 47b ods. 1 (k tomu už sťažovateľ uviedol vyššie, že nejde o spôsob prevodu majetku štátu, ale o spôsob výberu nadobúdateľa). Podľa tohto výkladu Najvyššieho súdu, by teda akékoľvek speňažovanie majetku likvidovaného podniku inej osobe malo byť privatizáciou podľa zákona č. 92/1991, čo nie je pravdou, keďže oprávnenie speňažovať majetok likvidovaného podniku vyplýva likvidátorovi z úplne iných predpisov.

Sťažovateľ týmto odkazuje na podrobnú argumentáciu uvedenú v bode 2.2. ústavnej sťažnosti.»

19. K aplikácii § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. sťažovateľ uvádza: „Najvyšší súd vo svojom vyjadrení ďalej tvrdí, že nakladanie s predmetným bytovým domom bolo v čase uzavretia zmluvy dňa 3.3.2003 obmedzené ustanovením § 29 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z. z., pričom na námietku sťažovateľa, že ustanovenie § 29 ods. 5 v znení účinnom od 1.8.1995 nemôže byť na prejednávajúcu vec vôbec aplikované, Najvyšší súd uviedol, že tento prípad by sa mohol sťahovať iba na pôvodný prevod bytového domu v roku 1993.

Ani tieto závery Najvyššieho súdu nie sú správne. Tejto argumentácii sťažovateľ nerozumie.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 29 ods. 5 sa vzťahuje len na tie právnické alebo fyzické osoby, ktoré nadobudli byty (bytové domy) podľa osobitného predpisu, t.j. zák. č. 92/1991 Zb., do vlastníctva po účinnosti tohto zákona, t.j. po dni 1.8.1995 (v tomto prípade prevodca [REDACTED] nadobudol

tento majetok v roku 1993, t.j. pred účinnosťou tohto ustanovenia). K tomu sťažovateľ poskytol podrobnú argumentáciu v bode 2.3. ústavnej sťažnosti a na tejto trvá.

Najvyšší súd v podstate len zopakoval tvrdenia v napadnutom rozsudku zo dňa 30.11.2015. Na str. 12 ústavnej sťažnosti sťažovateľ navyše k tomu argumentuje, že napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu je v tejto časti aj nepreskúmateľný (arbitrárny), a teda Najvyšší súd k argumentácii sťažovateľa o nemožnosti aplikácie ustanovenia § 29 ods. 5 cit. zák. opätovne neuvádza žiadne skutočnosti.“

20. K námietke porušenia princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí sťažovateľ konštatuje, že sa k nej najvyšší súd vo svojom vyjadrení vôbec nevyjadril, a preto opätovne poukazuje na svoju argumentáciu uvedenú vo svojej sťažnosti. Ďalej k tomu uvádza, že „táto vec už bola raz predmetom konania pred správnymi súdmi vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S 157/05. Napriek tomu, že v tejto veci bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 157/05-42 zo dňa 13.5.2009 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžo 346/2009 zo dňa 20.10.2010 správnej žalobe sťažovateľa vyhovené (a správny orgán sa týmito rozhodnutiami mal v ďalšom konaní riadiť), za nezmeneného skutkového a právneho stavu súdy v tomto novom konaní rozhodli úplne inak, a to predmetným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 209/2011-126 zo dňa 3.6.2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžr/134/2014 zo dňa 30.11.2015.“

21. A napokon, na arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ poukazuje tým, že „Už v podanej žalobe (ako aj v ďalších svojich podaniach)... tiež namietal, že ak by aj súdy dospeli k záveru, že prevod predmetného bytového domu bol z akýchkoľvek dôvodov neplatný (čo sťažovateľ popiera), nemôže sa táto neplatnosť týkať prevodu pozemkov KN parc. č. 392/3 a 392/12, ktoré boli predmetom Kúpnej zmluvy zo dňa 21.2.2003. Sťažovateľ teda poukazoval len na čiastočnú neplatnosť tohto právneho úkonu. K tomu sťažovateľ poskytol podrobnú argumentáciu v bode 2.5. ústavnej sťažnosti.

Opätovne k tomu konajúce všeobecné súdy nezaujali vo svojich rozhodnutiach žiadne stanovisko, touto otázkou sa vôbec nezaoberali, a preto tieto rozhodnutia sú arbitrárne, porušujúce právo sťažovateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Opätovne k tomuto Najvyšší súd nezaujal stanovisko ani vo svojom vyjadrení zo dňa 19.4.2017 k ústavnej sťažnosti.“.

22. V doplnení k stanovisku, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 13. júna 2017, sťažovateľ vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

23. Ústavný súd preto so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

24. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

25. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§ 247 a nasl. OSP), t. j. v konaní, v ktorom fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však prirodzene nemožno považovať za právo na úspech v predmetnom konaní (m. m. II. ÚS 4/94).

26. Ústavný príkaz konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ústavy, zaväzuje všetky orgány

verejnej moci vrátane súdov preskúmajúcich na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Tento ústavný príkaz zaväzuje orgány verejnej moci pri ich akejkol'vek činnosti a zvlášť vtedy, ak výkonom svojich kompetencií poskytujú ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb rešpektujúc pritom princípy právneho štátu (čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy).

27. K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkol'vek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06).

28. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných, a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

29. K ich porušeniu môže dôjsť nielen tým, že komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia, teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, ako aj vtedy ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

30. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

III. 1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru

31. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

32. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

33. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom (...).

34. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III. 1.1 K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k aplikácii § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb.

35. Z pohľadu metodologického uchopenia predmetu konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ kritizuje nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu tvrdiac, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami tak, ako ich uviedol sťažovateľ vo svojom odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu z 3. júna 2014. Pre ústavný súd je podstatné venovať sa najprv práve tejto sťažostnej námietke.

36. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 OSP; m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

37. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená

spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09 a III. ÚS 420/2016).

38. Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštantne zdôrazňuje, že toto právo zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozsudok ESLP vo veci *Georgiadis v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok ESLP vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

39. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

40. Pri ustáľovaní požiadaviek na kvalitu odôvodnenia rozsudku všeobecného súdu nemožno v prípade rozhodovania v rámci správneho súdnictva (piata časť Občianskeho súdneho poriadku) ignorovať ani zásadnú požiadavku, a to aby súd v tomto rozhodovacom procese preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a postupu, ktorý predchádzal vydaniu takého rozhodnutia, len v medziach podanej správnej žaloby. Z hľadiska odôvodnenia rozsudku správneho súdu to potom znamená, že je povinný vysporiadať sa so žalobnými a odvolacími dôvodmi explicitne formulovanými žalobcom.

Len splnením tejto požiadavky bolo možné učiniť zadosť ústavnoprávnym požiadavkám na kvalitu odôvodnenia rozsudku všeobecného súdu v správnom súdnictve, pretože iba takýmto spôsobom sa sťažovateľ mohol z potvrdzujúceho rozsudku, ktorým sa konanie právoplatne končí, zrozumiteľne dozvedieť príčiny nedôvodnosti jeho žalobných námietok, ktorými je všeobecný súd v správnom súdnictve viazaný.

41. Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o (ne)dostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie je posúdiť dôvodnosť odvolacích námietok. Musí však dospieť k jednoznačnému záveru, či sa najvyšší súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku zodpovedajúcim spôsobom zaoberal bodmi sťažovateľovho odvolania. To je totiž rozhodujúca povinnosť súdu v správnom súdnictve, podmieňujúca okrem iného aj ústavnú akceptovateľnosť rozhodnutia správneho súdu o merite žaloby.

42. Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že jedným zo žalobných, ale aj odvolacích dôvodov bola argumentácia sťažovateľa založená na tom, že pôvodný nadobúdateľ [REDACTED] (ďalej len „pôvodný nadobúdateľ“) nadobudol bytový dom do vlastníctva Zmluvou o predaji časti majetku podniku č. 16/1993 z 20. septembra 1993 (ďalej len „zmluva o predaji časti podniku“) od štátneho podniku [REDACTED], v likvidácii (ďalej len „pôvodný vlastník nehnuteľnosti“) uzavretou podľa príslušných ustanovení o predaji časti podniku v zmysle Obchodného zákonníka, na základe verejnej súťaže (nie na verejnej dražbe a po súhlase príslušného orgánu), teda výnimkou z § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorého pri likvidácii organizácií uvedených v § 1 speňaží likvidátor majetok predajom vecí na verejnej dražbe. Iným spôsobom môže likvidátor postupovať len so súhlasom orgánu uvedeného v § 10 ods. 1. Sťažovateľ pritom v žalobe, ako aj v odvolaní poukazoval jednak na nevyhnutnosť potreby existencie privatizačného projektu, ako aj na postavenie a oprávnenia likvidátora pri likvidácii štátneho podniku [§ 70 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 15a ods. 4 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 111/1990 Zb.“)], z ktorých vyvodzoval jeho oprávnenie previesť časť likvidovaného podniku iným spôsobom ako podľa zákona č. 92/1991 Zb., a to „formou verejnej súťaže a následne právnym úkonom uzavretým

v zmysle príslušných ustanovení obchodného zákonníka, ktorý spôsob zákon č. 92/1991 Zb. neupravuje, na takýto spôsob prevodu je zákon č. 92/1991 Zb. nepoužiteľný, len ho v ustanovení § 47b dovoľuje“.

43. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (bližšie pozri vyjadrenie najvyššieho súdu citované v bode 16 tohto rozhodnutia, ktoré sa zhoduje s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu) s prihliadnutím na obsah rozsudku krajského súdu z 3. júna 2014, ktoré je vzhľadom na potvrdzujúce rozhodnutie najvyššieho súdu potrebné posudzovať spoločne, vyplýva, že najvyšší súd bol toho názoru, že § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. upravuje okrem predaja vecí na verejnej dražbe aj ďalší spôsob prevodu majetku štátu – okrem prevodov stanovených v § 5 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. (na základe rozhodnutia o privatizácii podniku alebo jeho časti, alebo na základe rozhodnutia o privatizácii majetkovej účasti štátu na podnikaní inej právnickej osoby vydaného na základe privatizačného projektu). Na základe tohto ustanovenia (§ 47b ods. 1) boli správne sudy toho názoru, že ďalšou formou prevodu majetku štátu podľa tohto zákona je, ak likvidátor speňažuje majetok spoločnosti v likvidácii iným spôsobom ako vo verejnej dražbe, so súhlasom príslušného orgánu, na ktorú nie je potrebné vytvárať privatizačný projekt, pretože už zo samotnej podstaty likvidácie vyplýva, že privatizovaná osoba nebude pokračovať v činnosti.

44. Najvyšší súd k analyzovanému odvolaciemu (i žalobnému) dôvodu (oprávnenia likvidátora pri speňažovaní likvidovaného majetku štátneho podniku) nezaujal stanovisko pre sťažovateľa dostatočne zrozumiteľné. Iba všeobecne uzavrel, že z dôvodu, že likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti, a „*vypracovanie privatizačného projektu likvidátorom by nebolo úkonom smerujúcim k likvidácii spoločnosti*“, preto povinnosť tvorby privatizačného projektu sa nevzťahuje na likvidáciu štátneho podniku a § 47b ods. 1 preto upravuje ďalší spôsob prevodu majetku štátu podľa zákona č. 92/1991 Zb. Podľa názoru ústavného súdu je odpoveď najvyššieho súdu na spornú otázku týkajúcu sa oprávnenia likvidátora odpredať likvidovaný majetok spôsobom upraveným Obchodným zákonníkom, resp. zákonom č. 111/1990 Zb. nedostatočná.

45. Je nesporné, že právna úprava likvidácie štátnych podnikov je obsiahnutá v Obchodnom zákonníku (predtým ešte v Hospodárskom zákonníku), v zákone č. 92/1991 Zb., ako aj v zákone č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku. Táto je pre likvidátora záväzná a nemožno sa od nej odchýliť. Okruh povinností likvidátora bol vymedzený v § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o predaji časti podniku s pôvodným nadobúdateľom, podľa ktorého pri likvidácii podnikov uvedených v § 1 (štátne podniky) okrem rozpočtových a príspevkových organizácií speňaží likvidátor majetok predajom vecí na verejnej dražbe. Iným spôsobom mohol likvidátor postupovať len so súhlasom príslušného ministerstva udeleným po predchádzajúcom prerokovaní so zakladateľom, teda výnimkou z tohto ustanovenia.

46. V sťažovateľovej veci najvyšší súd neučinil formulovanej požiadavke na kvalitu odôvodnenia jeho rozsudku zadosť, preto v tomto aspekte jeho rozsudok nevyhovuje požiadavkám plynúcim zo základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ba ani požiadavkám zaručeným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

47. Ústavný súd na podklade identifikovaných nedostatkov prijal záver, podľa ktorého najvyšší súd odôvodnením svojho rozsudku nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu ani z jeho práva na spravodlivé súdne konanie, pretože neposkytol zrozumiteľné a dostatočne objasňujúce odpovede na dôvody prednesené sťažovateľom v jeho žalobe (ako aj v odvolaní), ktorými je súd v správnom súdnictve viazaný. Keďže dospel k záveru o dôvodnosti sťažovateľových námietok, vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (bod 1 výroku).

48. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru. Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých

sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, I. ÚS 538/2013).

49. Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru a s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení iného práva zaručeného sťažovateľovi ustanoveniami dohovoru (čl. 6 ods. 1), zároveň konštatuje, že najvyšší súd nenaplnil ani obsah práva sťažovateľa zaručeného čl. 13 dohovoru. Najvyšší súd preto svojím odvolacím rozsudkom porušil aj právo sťažovateľa zaručené čl. 13 dohovoru (bod 1 výroku).

III. 1.2 K nevysporiadaniu sa s námietkou čiastočnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 21. februára 2003

50. Už v podanej žalobe, ako aj v odvolaní sťažovateľ namietal, že ak by aj všeobecné súdy dospeli k záveru, že prevod vlastníckeho práva k bytovému domu je neplatný (čo však nepripúšťal), „nemôže sa táto neplatnosť týkať prevodu pozemkov KN parc. č. 392/3 a 392/12, ktoré boli predmetom Kúpnej zmluvy zo dňa 21. 2. 2003“. Predmetnou kúpnu zmluvou boli prevádzané osobitne pozemky a bytový dom a kúpna cena bola dojednaná taktiež osobitne pre bytový dom a osobitne pre označené pozemky.

51. Najvyšší súd na túto odvoláciu (ako aj žalobnú) námietku sťažovateľa nijako nereagoval a neurobil tak ani krajský súd v rozsudku z 3. júna 2014. Pritom najvyšší súd vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa, ku ktorým nezaujal stanovisko, odkázal vo svojom rozsudku v zásade na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, keďže bol toho názoru, že tento sa im dôkladne venoval.

52. Aj z tohto dôvodu ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým

rozsudkom najvyššieho súdu, pričom aj vo vzťahu k tejto časti poukazuje na odôvodnenie uvedené v bodoch 46 až 49.

III. 1.3 K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k aplikácii § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb.

53. Sťažovateľ v sťažnosti, ako aj v správnej žalobe a v odvolaní tvrdí, že § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. účinný od 1. augusta 1995 sa na prevody uskutočnené pred jeho účinnosťou, teda aj na prevod vlastníckeho práva uskutočnený medzi pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti a pôvodným nadobúdateľom uskutočnený v roku 1993, nemôže vzťahovať pretože by tým došlo k zákazu spätnej účinnosti právnych noriem.

54. Najvyšší súd túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú a uviedol, že neaplikovanie toho ustanovenia by sa mohlo „vzťahovať iba na pôvodný prevod bytového domu v roku 1993. Na prevod bytového domu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21. 02. 2003 medzi [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim sa toto ustanovenie bude aplikovať. Aplikovaním právneho predpisu účinného od roku 1995 na právne vzťahy vzniknuté v roku 2003 nedochádza k spätnej účinnosti právnych noriem...“.

55. Pôvodný nadobúdateľ prevádzal vlastnícke právo k obytnému domu na sťažovateľa kúpnu zmluvou z 21. februára 2003, keď bol § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. už účinný, a preto jeho aplikácia na zmluvný vzťah vzniknutý po jeho účinnosti, za predpokladu, že prevodcom je vlastník domu uvedený v § 17 ods. 3 písm. f) zákona č. 182/1993 Zb., ktorý nadobudol byty do vlastníctva podľa osobitného predpisu (zákon č. 92/1991 Zb.), k čomu správne súdy dospeli, bola v okolnostiach veci dostatočne a logicky odôvodnená.

56. Ústavný súd tak nemohol bez dôvodných pochybností vysloviť porušenie sťažovateľovho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru

spočívajúcom v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k aplikácii § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb.

57. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku).

III. 1.4 K námietke porušenia princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí

58. Sťažovateľ v sťažnosti poukazoval na to, že v tejto veci už bol krajským súdom vydaný rozsudok sp. zn. 2 S 157/05 z 13. mája 2009 (ďalej len „zrušujúci rozsudok“), ktorý bol potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 346/2009 z 20. októbra 2010. Týmto rozsudkom krajského súdu bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie žalovaného správneho orgánu o zrušení povolenia vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi pôvodným nadobúdateľom a sťažovateľom z dôvodu, že ak pôvodný nadobúdateľ nadobudol predmetnú nehnuteľnosť na základe zákona č. 92/1991 Zb., je táto v zmysle § 29 zákona č. 182/1993 Zb. neplatná, keďže nájomcovia jednotlivých bytov požiadali o prevod vlastníckeho práva ešte pred jeho predajom sťažovateľovi.

59. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd tým, že napadnutým rozsudkom nerešpektoval predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu, došlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Z výroku zrušujúceho rozsudku krajského súdu sťažovateľovi jednoznačne vyplýva, že *„predchádzajúce rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a Katastrálneho úradu v Žiline boli, okrem iného, zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. a) a c) O. s. p., t. j. z dôvodu, že... rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci... zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.*

Z dôvodov uvedeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave (s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil Najvyšší súd SR), najmä zo str. 4 tohto rozsudku jednoznačne vyplýva právne posúdenie veci súdmi, ktorým bol správny orgán viazaný.“

60. Keďže najvyšší súd vo vzťahu k tejto námietke odkázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 3. júna 2014, ktorý sa podľa jeho názoru tomu dôkladne venoval, poukazuje na túto časť odôvodnenia, v ktorej sa uvádza: „*Pokiaľ žalobca má za to, že správny orgán porušil povinnosť riadiť sa vysloveným právnym názorom súdu, nemôže sa tunajší súd s uvedeným stotožniť, a to vzhľadom na skutočnosť, že v predchádzajúcich súdnych konaniach nedošlo k celkom jednoznačnému meritórnemu posúdeniu aplikácie ustanovení § 29 ods. 5, resp. § 29 ods. 7 zákona o bytoch a nebytových priestoroch, resp. i ustanovení zákona č. 92/1991 Zb. na daný žalobcov prípad. Správne rozhodnutia v danej veci boli zrušené nie z dôvodu, ako to tvrdí žalobca, že by súdy judikovali, že len v prípade ak by [REDAKOVANÉ] nadobudol predmetnú nehnuteľnosť na základe privatizačného projektu, bolo by potrebné aplikovať ust. § 29 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. K zrušeniu predchádzajúcich rozhodnutí žalovaného v správnom súdnictve došlo (okrem vady v konaní predstavovanej odňatím možnosti účastníka správneho konania [REDAKOVANÉ] konať pred správnym orgánom) preto, že žalovaný sa s argumentáciou žalobcu nedostatočne zaoberal a svoje rozhodnutie dostatočne preskúmateľne neodôvodnil, i keď z výrokovej časti rozhodnutia vyplýva ako ďalší dôvod § 250j ods. 2 písm. a/ O. s. p. (nedostatočne zistený skutkový stav) a z dôvodu podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ústava Slovenskej republiky zaručuje každému právo nielen na súdnu, ale i inú právnu ochranu a preto, vychádzajúc z ustanovení Správneho poriadku, má správny orgán povinnosť uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať aj právnej stránky rozhodnutia. Povinnosť správneho orgánu dostatočne svoje rozhodnutie odôvodniť je odrazom práva účastníka na presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia, ktorý sa vysporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnených nárokov, ako aj so špecifickými námietkami účastníka (III. ÚS 198/2011). V súvislosti s uvedeným je potom potrebné zdôrazniť zásadu, že účastník konania (tak súdneho ako aj správneho) nemá právo na úspech vo veci, avšak má právo, aby bolo rozhodnuté na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci, čo musí byť zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ tomu však tak nie je, je povinnosťou súdu v správnom súdnictve napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť správnemu orgánu na ďalšie konanie. Takto súd postupoval aj v konaní sp. zn. 2S 15720/05. V ďalšom konaní však žalovaný uvedenú*

nezákonnosť napravit, keď rozhodnutie č. PO-6160/2011/SI zo dňa 15.09.2011 možno považovať nielen za dostatočne odôvodnené, ale aj vecne správne.“

61. Je pravdou, že krajský súd zrušujúcim rozsudkom rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a), c) a e) OSP a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom najvyšší súd toto rozhodnutie rozsudkom potvrdil. V odôvodnení zrušujúceho rozsudku krajský súd podmieňujúcim spôsobom uvádza, že „v prípade, že by“ sťažovateľ „nadobudol predmetnú nehnuteľnosť na základe privatizačného projektu bolo by potrebné aplikovať ustanovenie § 29 ods. 7 zákona č. 182/1993 podľa ktorého vlastník bytu, ktorý nadobudol dom do vlastníctva podľa osobitného predpisu z vlastníctva štátu, nemôže previesť vlastníctvo bytu ak v dome požiadal nájomca o prevod vlastníctva bytu.

Napriek tomu však treba uviesť, že správny orgán sa nedostatočne zaoberal argumentmi žalobcov ohľadne aplikácie § 47 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v spojení s § 5 cit. zák., ktorý na prevod majetku podľa tohto zákona vyžaduje výhradne privatizačný projekt a z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, akou správnou úvahou sa riadil, v prípade, keď dospel k záveru, že napriek vyššie citovaným zákonným ustanoveniam je potrebné aj verejnú súťaž, ktorou bola získaná predmetná nehnuteľnosť zahrnúť do režimu zákona č. 92/1991 Zb. napriek tomu, že nehnuteľnosť bola získaná formou verejnej súťaže a následne právnym úkonom uzavretým v zmysle príslušných ustanovení obchodného zákonníka.“

62. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo potvrdené rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 346/2009 z 20. októbra 2010, v ktorom najvyšší súd skonštatoval, že krajský súd bol okrem iného toho názoru, že správny orgán sa „nedostatočne zaoberal argumentmi žalobcov ohľadne aplikácie § 47 ods. 1 (správne má byť § 47b ods. 1, pozn.) zákona č. 92/1991 Zb. v spojení s § 5 uvedeného zákona, ktorý na prevod majetku podľa tohto zákona vyžaduje výhradne privatizačný projekt, a z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, akou správnou úvahou sa riadil, keď dospel k záveru, že napriek uvedeným zákonným ustanoveniam je potrebné aj verejnú súťaž, ktorou bola získaná predmetná nehnuteľnosť, zahrnúť do režimu zákona č. 92/1991 Zb. napriek tomu, že nehnuteľnosť bola získaná formou verejnej súťaže a následne právnym úkonom uzavretým v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka“.

63. Krajský súd v zrušujúcom rozsudku povedal, že to, či treba aplikovať § 29 ods. 5 a 7 zákona č. 182/1993 Zb. v danom štádiu konania, nemožno posúdiť, pretože správny orgán sa nedostatočne vysporiadal s otázkou aplikácie § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., preto krajský súd v tomto rozsahu nepovedal jednoznačne, či bolo potrebné aplikovať § 29 ods. 5 a 7 zákona č. 182/1993 Zb., a preto toto zrušujúce rozhodnutie krajského súdu neobsahuje podľa názoru ústavného súdu jednoznačný právny názor o tom, či je alebo nie je možné v tejto veci aplikovať toto ustanovenie zákona.

64. Je síce pravdou, že vo výroku zrušujúceho rozsudku je okrem iného uvedený aj dôvod zrušenia podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP (nesprávne právne posúdenie veci), avšak súdne rozhodnutie má predstavovať istú logickú jednotu výroku a odôvodnenia, a preto nie je možné prijať záver, že zrušujúci rozsudok krajského súdu bol založený na kritike nesprávneho právneho posúdenia veci aj z dôvodu, že správny orgán nevysvetlil v odôvodnení svojich rozhodnutí všetky tie okolnosti, ktoré umožňujú jednoznačne ustáliť aplikáciu označených ustanovení zákona č. 182/1993 Zb.

65. Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu spočívajúcim v porušení princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí nevyhovet (bod 4 výroku).

III. 2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

66. Sťažovateľ v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), navrhol vysloviť aj porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

67. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok...

68. Ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výlučne na základe nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Po vrátení veci najvyššiemu súdu bude potrebné, aby o odvolaní sťažovateľa znovu rozhodol, rešpektujúc súčasne viazanosť žalobnými dôvodmi sťažovateľa, ktorá sa musí prejavíť aj v podobe odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu o podanom odvolaní. Až následné posúdenie ústavnej akceptovateľnosti prípadných meritórnych právnych záverov najvyššieho súdu umožňuje dospieť k definitívnemu záveru o tom, či bol sťažovateľ zbavený svojho vlastníckeho práva v rozpore s ústavou.

69. V súčasnej situácii práve charakter nedostatkov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nepreukazuje porušenie základného práva hmotnej povahy. Konštatovanie takého porušenia by znamenalo prejudikciu skutkových a právnych záverov v konaní o žalobe sťažovateľa, čo ústavnému súdu v aktuálnom procesnom stave neprislúcha. Preto sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy nemožno vyhovieť (bod 4 výroku).

IV.

70. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie, bolo namieste využitie právomoci podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a zrušenie sťažnosťou atakovaného rozsudku najvyššieho súdu (bod 2 výroku).

71. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova

prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

72. Po vrátení veci bude potrebné, aby najvyšší súd rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľa opätovne (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov), pričom s odvolacími námietkami sa vysporiada jednotlivo a súčasne tak, aby sa sťažovateľ v prípade negatívneho rozhodnutia o jeho žalobe dozvedel príčiny nedôvodnosti individuálnych žalobných (odvolacích) bodov. Najvyšší súd aj ako odvolací súd v správnom súdnictve je povinný rešpektovať zásadu viazanosti žalobnými bodmi.

V.

73. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

74. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu...

75. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti) a za jeden úkon právnej služby v roku 2017 (zaujatie stanoviska k vyjadreniu najvyššieho súdu).

76. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

77. Podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 1. polroku roka 2015 (§ 1 ods. 3 vyhlášky) priemerná mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky 858 € (z toho jedna šestina v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 143 € a jedna stotina v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 8,58 €) a v 1. polroku roka 2016 bola priemerná mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky 884 € (z toho jedna šestina v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 147,33 € a jedna stotina v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 8,84 €).

78. Ústavný súd priznal úhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľa za 2 úkony právnej služby v roku 2016 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky spolu v sume 303,16 € [2 úkony x 143 € a 2 x režijný paušál v sume 17,16 € (2 x 8,58 €) a za 1 úkon právnej služby v roku 2017 v sume 156,17 € (1 úkon v sume 147,33 € a režijný paušál v sume 8,84 €)]. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov právneho zastúpenia spolu v sume 459,33 €.

79. Sťažovateľ má teda nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 459,33 € (bod 3 výroku tohto nálezu), ktoré je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

80. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017